

Tara dezbracă Romania

Tara refuză orice responsabilitate intelectuală. Tara nu are nici o autoritate morală. Tara respinge orice formă de filistinism. Tara se protejează de orice formă sofisticată de artă. Relația lui cu lumea este de tip easy going cu protest brutal și cotidian. Renunță din start la cunoscutele metode ale artiștilor politici: through the looking glass ori the truth of fiction.

Preia orice de oriunde. Nu ține cont că acest orice poate să-și piardă efectul real. Are o strategie de rapper: metafora - o abureală, să rămânem la acumulare, ironie, umor, cinism. Abstractizarea este asociată doar cu ideea de libertate, cu radicalitatea.

Are o etică de hacker: arta și frumusețea=game over. Investighează în extravaganta, în exces. Atitudinea este cut and paste, încercând politic sintagma eu și lumea.

Privind beyond și between, Tara trece testul de transformare între cultură populară și artă. Cu un stil pretextând a fi sincer și o estetică între mizerabil și spectacular, dimensiunea subiectivă poate fi incendiară. Abil însă, Tara își ia distanța necesară față de orice emoție și de orice reprezentare a ei.

Tara practică un realism nevrotic. Se delectează cu un tip de pop noir, dacă putem accepta că acest tip de artă are o estetică sigură...

Expertiza este la Tara un risc. Pentru că îi place orice și se folosește de orice, poate fi perceput ca o apoteoză a consumului casual, pentru că propune un refuz agresiv al calității intrinsece, poate fi ușor perceput ca lipsit de valoare, pentru că citește Romania în slang, el poate să fie ușor acuzat de părțile negre, negative ale societății românești.

Într-o zonă liberă de ideologie, Tara stipulează brandul do-it-yourself. Indiferent că este vorba despre marfă, academie, sex, utopie socială, înscenări politice, istorie, terorism, filosofia investitorilor, seriale, muzică de cartier, bășcălie, norme, publicitate, religie, reguli de joc, guverne roșii, alcoolism, influente zone militare, homosexualitate, mituri, bani, conspirații...

Monștri, demoni, politicieni, curve, totul este absorbit în propriul proiect.

Tara strânge conceptele pe care alții le discretizează, fetișizează gunoiul și aduce noi idoli în modă.

În intenția disperată și agresivă de a explica România neagră, negativă, Tara nu stilizează oroarea. Mai mult, fiecare moment este livrat cu patos personal / un haos personal supraabundent pentru o cameră a miracolelor de secol 21/.